

Şükran – (Reşat Nuri Güntekin'in 'Akşam Güneşi' Romanından) – **Fedakar**

Karakter Şükran herkesi düşünen, hayatı sevdiğilerine faydalı ve yardımcı olmak için geçiren bir kadındır. Kendi için hayalleri ve istekleri yoktur. Fedakar hareket ederek, sevdiğilerinin daha iyi olmasını arzu eder. Olaylar ve insanlar kötü olsa da O, iyi niyetiyle düşünür. Özellikle, çocuklara karşı merhamet ve anaçlıkla davranır.

Aktiviteler Şükran zamanını evdeki işlerle, hizmetkarları yönetmekle geçirir. Babasının vefatının ardından resmi işler, avukatlarla görüşmeler onun için rutin aktiviteler haline gelmiştir.

ÖRNEK ANILAR

Fedakar Şükran hayatı boyunca sevdiği herkesi düşündü, sadece kendini düşünmüyor, sevdiği için her daim fedakarlık yapıyordu. Nazmi, yaralanıp ardından hastalandığında da endişesi Nazmi olacak, elinden ne gelirse yapacaktı. “Hayatın için hiçbir tehlike kalmamış. Fakat tamamıyla iyi olmak için uzun bir tedavi ve istirahate muhtaç imişsin. Seni İstanbul'da sabırsızlıkla bekliyorum. Zavallı Naciye'min tüm muhabbetini sana veriyorum. Tamamıyla iyi oluncaya kadar sana bakmak vazifesi bana düştü.”

İyi Niyetli Şükran'ın ablası ölünce, eniştesi Neyyir Bey, küçük Jülide'yi karısının ailesinden uzaklaştırdı. Bu durumda bile Şükran iyi niyetli davranıyor, eniştesi hakkında kötü düşünmüyordu. “Dünyada en sevdiği iki insanın beş ay fasıla ile öldüklerini gördü: ' Hiç olmazsa Jülide'yi birkaç ay bana bırakınız ...diye eniştesine yalvarmış...Fakat Neyyir Bey razı olmamış, onu Çamlıca'daki köşkte Gülizar kalfa ile yalnız bırakıp Romanya'ya gitmiş...Güzel ruhlu Şükran, ona darılmaya kendinde hak görmüyor. 'Ne yapısın?...Onun da şimdilik Jülide'den başka kimsesi kalmadı' diyor.”

Evhamlı Şükran, sevdiğilerine çok değer veren, onlar için her daim endişelenen evhamlı bir karakterdi. Nazmi bey, nekahet döneminden kalkar kalkmaz, at binmeye gitmek için teşebbüs edince de oldukça evhamlanmıştı. “Bu halde mi? Dünyada olmaz! Hakikaten sen yaramaz çocuklara döndün...Anlaşılan seni evde yalnız bırakmaya gelmeyecek...Haydi içeri.” Şükran'ın endişeleri ve evhamları gerçek olmuş, Nazmi attan düşerek gene yaralanmıştı. Bundan sonraki yeni hastalık döneminde, Nazmi olabilecek daha kötü sonuçlar için, Şükran'ı uyarıyor, kendisini hazırlamasını istiyordu. Şükran, daha da evhamlı davranacaktı. “Zulmetmekten niçin bu kadar zevk alıyorsun? Dedi. Bir şeyin kalmayacağı muhakkak. Fakat biliyorsun ki ben evhamlı bir kızım.”

Anaç/ Merhametli Şükran çocukları çok seven bir kadındı. Çiftlikte Nazmi Bey ile birlikte öksüz ve yetim kardeşlerle tanıştığında, onlara da gayet anaç ve merhametli davrandı. Kocasını, onları evlat edinme fikrini söyleyince Şükran çok sevindi. “Şükran, sevincinden çıldırdı. İki kardeşi önüne katıp eve götürürken insan onu senelerden beri kaybolmuş öz çocuklarını bulan bir ana zannederdi.”